

Krajský soud v Plzni

Veleslavínova 21/40
306 17 Plzeň

Sp. zn.: **19 C 55/2007**

Žalobce: **Oldřich Kolečko**
Úvalská 603/36
360 01 Karlovy Vary

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Žalovaný: **Štefan Orth**
Přátelství 1416/5
360 01 Karlovy Vary

Odvolání

žalobce proti výroku III rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 3. 2010, č. j. 19 C 55/2007-362,
ve smyslu ustanovení § 201 *et seq.* občanského soudního řádu
(dále jen „**OSŘ**“)

Elektronicky
Bez příloh

I.

1. Rozsudkem ze dne ze dne 12. 3. 2010, č. j. 19 C 55/2007-362 (dále jen „**napadený rozsudek**“), rozhodl Krajský soud v Plzni o žalobě na ochranu osobnosti, jíž se žalobce po žalovaném domáhal relativní satisfakce ve výši 500 000 Kč s příslušenstvím, tak, že žalobě zčásti vyhověl (výrok I), zčásti ji zamítl (výrok II) a rozhodl o nákladech řízení (výroky III až VI).

2. Protože výrok III napadeného rozsudku, jímž bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení toliko ve výši 17 846,20 Kč, není v souladu se zákonem, žalobci nezbyvá než podat proti napadenému rozsudku v rozsahu výroku III

odvolání

podle ustanovení § 201 *et seq.* OSŘ z důvodu nesprávného právního posouzení věci ve smyslu ustanovení § 205 odst. 2 písm. g) OSŘ a navrhnout, aby odvolací soud výrok III napadeného usnesení změnil tak, že žalobci přizná nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši.

II.

3. Soud I. stupně v důsledku toho, že žalobu co do požadovaného úroku z prodlení zamítl, posoudil výsledek sporu jako částečný úspěch žalobce a na základě tohoto posouzení rozhodl, že žalobce má nárok na náhradu toliko 40 % účelně vynaložených nákladů řízení.

4. Toto právní posouzení věci je však nesprávné, narážejíc zejména na arbitrární způsob, jak napadený rozsudek zhodnotil míru relativního úspěchu žalobce ve sporu. Soud I. stupně vyšel z vyhlášek č. 484/2000 Sb. a č. 177/1996 Sb. a ze zákona č. 549/1991 Sb. (chybně uvedeno: „č. 49/1991 Sb.“) a s ohledem na to, že úrok z prodlení podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, nemůže nikdy klesnout pod 7 % *p. a.*, dovodil, že požadavek žalobce na úhradu úroku z prodlení představuje přibližně 40 % uplatněné jistiny.

5. Taková úvaha je však chybná, jednak proto, že soudem použitý pětinasobek ročního plnění odpovídá situaci, kdy je nebo má být plněno po dlouhou, předem neznámou dobu, a nikoli pouze po dobu od uplatnění nároku po jeho vymožení na základě vykonatelného soudního rozsudku (pět let trvající soudní řízení je - nebo minimálně by mělo být - abnormálně dlouhé), jednak s ohledem na to, že relativní úspěch ve věci je tu odvozován od sazby příslušného sankčního instrumentu, přičemž není obtížné si spočítat, že v hypotetické, nikoli však nemyslitelné situaci, že by byl žalobou požadován poplatek z prodlení a přiznán byl pouze úrok z prodlení, by soud musel výsledek řízení posoudit jako téměř stoprocentní žalobcův neúspěch a musel by tudíž žalobce zavázat k plné náhradě nákladů žalovaného.

6. Tento závěr je zjevně absurdní, avšak dobře ilustruje žalobcovu thési, že pro posuzování míry procesního neúspěchu je na místě od příslušenství pohledávky odhlédnout a vycházet z toho, do jaké míry bylo žalobci vyhověno co do základu žalobního žádání, přirozeně s modifikací pro případ, že výše plnění je soudem stanovována podle jeho uvážení (§ 142 odst. 3 OSŘ), jak napadený rozsudek správně uvádí.

III.

7. Drobného pochybení se soud I. stupně dopouští i při aplikaci ustanovení § 14 odst. 2 advokátního tarifu (dále jen „**AdvT**“), které vykládá rozdílně od výkladu žalobcova.

8. Podle ustanovení § 14 odst. 2 AdvT advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny za účast při jednání, které bylo odročeno bez projednání věci, a za dostavení se k jednání, které se nekonalo, aniž byl o tom advokát včas předem vyrozuměn.

9. Předmětné ustanovení soud I. stupně interpretuje tak, že náhrada ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny náleží advokátu toliko v případě, že věc není při jednání vůbec projednávána a jednání je tedy odročeno bez jejího *projednávání*. Žalobce naopak tvrdí, že tato odměna náleží advokátu i v případě, že věc je sice projednávána, ale není *projednána*, tzn. jednání je odročeno za jiným účelem než za účelem vyhlášení rozhodnutí.

10. Žalobcovu názoru jednoznačně přisvědčuje jazykový výklad tohoto ustanovení: chtěl-li by autor vyhlášky zakotvit úpravu předpokládanou soudem, učinil by tak bezesporu použitím výrazu „*projednávání*“ a nikoli „*projednání*“. Jakkoli se může *prima facie* jevit nelogickým, že za účast na jednání, které se uskutečnilo, avšak nevyústilo v meritorní rozhodnutí, náleží advokátu vedle odměny základní i další kompensace ve formě náhrady za promeškaný čas – na což soud I. stupně v napadeném rozsudku správně poukazuje – jazykový výklad musí být používán jako primární, i když přirozeně nikoli jediný, postup pro porozumění obsahu právní normy, a jazykový výklad jiný závěr než ten proponovaný žalobcem neumožňuje.

IV.

11. Nad rámec uvedeného je třeba podotknout, že deficit logiky vykazuje i výklad ustanovení § 14 odst. 2 AdvT, z něhož vychází soud. Advokátu by totiž zmíněná domněle duplicitní odměna náležela za jednání, které by bylo zahájeno, avšak ihned poté bylo odročeno, což je, dle mínění soudu, jediný případ, kdy by aplikace první části ustanovení § 14 odst. 2 AdvT přicházela v úvahu, tzn. např. za situace, kdy by se po zahájení jednání zjistilo, že se nedostavil svědek, který má být vyslechnut, anebo že soud neobdržel vyjádření, bez něhož nelze v řízení pokračovat. Proč by měl být v takovém případě advokátu – za minimální úsilí – vyplacen 1,5-násobek běžné mimosmluvní odměny, soud I. stupně zjevně není s to vysvětlit. Na místě je proto výklad *a minori ad maius*.

V.

12. Ze všech těchto důvodů je proto na místě návrh, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku III změnil tak, že žalobci přízná náklady v řízení před soudem I. stupně v plné výši, a rozhodne stejným způsobem o nákladech řízení odvolacího.

V Praze dne 12. května 2010

Oldřich Kolečko